

ERŐS TÍMEA

Egy látomás éjjel

A Duna habjain Napnak megcsillanó fénye
Vezet vissza éjnek idejére.
Egy gyönyörű látomás kísért engem,
Te, csak te vagy az én mindenem.

Mikor megjelenesz, szikrázó szemeidben kigyúl a láng,
S eltűnsz, mint a ködbe burkolt fák.
Ez a látomás kísért minden éjjel,
És nem akarom elfeledni, amint rám nézel.

De jön a nappal, s téged el kell engedjelek,
Hogy éjjel újra láthassalak téged.
Nappal szenvedek, mert nem láthatlak, csak éjjel,
S éjszaka meg csak egy látomás vagy, de értem.

Értem vagy, mire mindig vártam,
De ez szertefoszlik szemem láttára.
Mert elérhetetlen vagy számomra, s mégis ott vagy mellettem,
De hiszem, hogy még együtt leszünk egyszer.

Utolsó ébredés

A tükröződő Tiszán, a fények játékát nézve,
Megboldogult anyám emlékét idézve
Tép szét a hajnali harangszó,
Hisz itt van már, itt a végső szó.

A végső tekintet, mi még bennem él,
Szerető gyermek szívében mindvégig él.
S hallgat ezer szóval és bajjal,
Végső, ez a végső nappal.